

CHÂN LÝ SỐNG

» Tác giả: **Sagiang**

Mọi người thường sống theo bản năng, như nhu cầu ăn uống ngon lành, ngủ nghỉ thoải mái, gia đình hạnh phúc, việc làm vừa sức, kinh tế gia đình khá giả... xem như là mình đã trọn vẹn cuộc sống lý tưởng lắm rồi, miễn sao mình vừa lòng vừa dạ là quý rồi, cần gì phải ngó lên, nhìn xuống chi cho mệt trí, lo lắng quá cũng không tốt cho sức khỏe. Họ chỉ nghĩ rằng tuổi thọ càng cao, chứng minh phước đức càng nhiều, mới có con đàn cháu đống, như thế là mãn nguyện một kiếp nhơn sinh để xuôi tay trở về cõi thọ ở sắc giới, chờ đợi kiếp lai sinh.

Có nhiều người lại cho rằng cuộc sống vật chất hiện thực là phải thỏa đáng mọi nhu cầu, mọi tư duy, để làm nên cuộc sống đầy đủ trên địa cầu, phải tạo công danh sự nghiệp vẻ vang mới xứng đáng tài năng: “Không công danh thời nát với cỏ cây”. Nên họ bôn ba tìm đủ mọi phương tiện tốt xấu gì cũng được miễn sao đạt được mục đích tối hậu, đôi khi tàn độc, bất nhân, bất nghĩa, điển hình là cộng sản và độc tài.

Một số ít người cho rằng cuộc sống phù du, dâu bể, không thể bền vững tâm linh, nên bi quan, tự tìm con đường tu hành thoát tục, tránh đi mọi phiền toái của cuộc sống nhân sinh.. “Thế sự phiền ba ư vật mộng”

Ai ai cũng cho rằng mình đã tìm được chân lý sống với nhiều ý niệm nghịch nhau: Một đằng vị tha lo chu toàn trọng trách làm người trong tinh thần tương thân tương trợ, một đằng vị kỷ, chỉ lo cho mình nổi bật hơn tất cả mới xứng danh, sống chết mặc ai và bắt buộc kẻ khác phải phục vụ mình mới hả dạ: “Trải thầy trăm họ làm công một người.”

Riêng quý vị tu sĩ thật tâm tu hành, thông thường là tự lo cho bản tâm linh hơn là cho nhơn thế, tuy nhiên với tấm lòng vị tha hơn vị kỷ, quý vị này “xả phú cầu bần, xả thân cầu đạo” rất thích nghi với chân lý sống, tuy nhiên cũng chưa hội đủ điều kiện của chân lý sống.

Nó đòi hỏi đơn giản là duy kỷ và duy tha, vừa lo cho mình mà cũng đồng thời lo cho nhơn quần xã hội trong phạm vi cùng chung sống với nhau. Mình phải tự cứu mình trước rồi mới cứu tha nhơn được. Chớ còn mình chẳng ra gì làm sao giúp đỡ tha nhơn. Nhưng con người thường nghĩ: “Một miếng khi đói bằng một gói khi no” cũng là an ủi phần nào tấm lòng vị tha sẵn có trong thâm tâm.

Sau đây là câu chuyện cổ nói lên chân lý sống của một đảo quốc ở Miền Nam của Biển Đông.

Quốc đảo trù phú nhờ nằm trên trục giao thông hàng hải của các thương thuyền tứ xứ vào thế kỷ 12. Dân chúng thu hoạch được nhiều lợi tức do bán được nhiều sản phẩm cho các thương thuyền, và thu mua những nhu yếu phẩm, để trang bị đời sống vật chất đầy đủ, nhất là nhóm phú gia, nhà cao cửa rộng, quyền uy thế lực.

Triều đình lại được một minh quân hết lòng lo cho dân, bảo vệ quyền lợi của toàn dân trên mọi mặt, nhất là giao thương với ngoại quốc. Nhà vua lập ra ban ngoại thương đầy đủ nhân tài thương mại và thông dịch, sát cánh với các doanh thương nội địa, trong việc buôn bán sản phẩm và thu mua nhu yếu phẩm, phân phối đồng đều đến tận các chợ nhỏ ở thôn quê. Nhà vua còn khuyến khích mở rộng nhiều hải cảng và thương cảng sầm uất, đồ sộ đầy đủ tiện nghi để làm “vui lòng các thương thuyền khách đến và thỏa mãn hài lòng các thương thuyền khách đi”, ở các vịnh và các bờ biển thuận tiện cho tàu bè cập bến, lại trùng tu thêm nhiều đô thị tráng lệ, trang bị các bãi tắm thoải mái làm nơi du ngoạn lịch lãm với những di tích lịch sử và danh lam thắng cảnh trong toàn quốc đảo, nhờ đó dân chúng có dịp tiếp xúc với nhiều thương gia tứ xứ và các nhà thông thái để học hỏi cầu tiến khả quan nâng cao trình độ dân trí thêm nữa bằng cưỡng bách giáo dục bậc tiểu học, với đầy đủ trường học từ thành thị đến thôn quê, giảm chế tối đa nhà tù, gần như là những nơi dạy tù nhân học nghề để mãn hạn tù, thông thường được giảm án và ân xá, ra đời tái tạo công nghiệp đoái công thực tội..

Nhà vua còn ra lệnh trọng thưởng thần dân có sáng kiến canh tân và phát triển kiến thiết về mọi mặt, từ thành thị đến thôn quê, làm cho dân chúng nô nức nhau học hỏi với các chân sư nội địa và bám theo các thức giả hải ngoại nữa. Trường học chuyên nghiệp mọc lên khắp nơi trên đảo quốc, có thầy ngoại quốc và nội địa đến giảng dạy kỹ thuật tân tiến, phương thức chế tạo vật dụng, tân trang thiết bị, đưa đời sống người dân lên cao. Trong vòng 20 năm canh tân từ lúc mới lên ngôi, bao công trình thành tựu rực rỡ, nhà vua rất hài lòng và dân chúng cũng hoan hỉ, vui chơi trong các lễ tiệc linh đình rộn rã, nhưng nhà vua hơi buồn cho gia cảnh chỉ vốn vẹn có một mụn công chúa duy nhất.

Để đổi lại sự thiếu hụt hoàng tử, nhà vua muốn có một phò mã phải anh tài thao lược xuất chúng, văn võ song toàn, quán thông triết lý uyên thâm, văn chương thi phú lỗi lạc, nhả ngọc phun châu, mới được chấp thuận, với thông cáo khắp quốc đảo, kén chọn phò mã chân tài và truyền ngôi báu với điều kiện giải đáp những câu hỏi của nhà vua thông suốt, của một minh quân lịch lãm và cao đệ.

Từ khi còn trẻ lên ngôi, nhà vua lấy niên hiệu là “DỤC LẠC” suốt 20 năm qua, trị an đất nước, phú cường hóa toàn dân, làm cho dân chúng tôn thờ như thánh sống, một bậc anh minh quân vương, tài ba xuất chúng, xuất khẩu thành thi, văn võ toàn tài, bây giờ, nhà vua nhận thấy cần phải có người nối nghiệp, ít ra cũng bằng ngài hay hơn ngài, mới kiến tạo phần chấn đất nước, nên chấp nhận cầu hiền thần để truyền ngôi vua nữa, làm cho những bậc thức giả trong nước hằng hái đến xin bài yết nhà vua, tham luận nhiều vấn đề tam thông suốt nhưng đến những thắc mắc lạ lùng về “CHÂN LÝ SỐNG” của nhà vua đều bí lối, đành thất bại ra về.

Đã 3 năm qua, rất nhiều anh tài bị rớt đài vì không giải lý thông suốt chân lý sống qua những vấn nạn của nhà vua.

Nhưng vẫn bền chí tiếp tục cho đến khi thua dần và đứt hẳn, không còn sĩ tử nào đến xin yết kiến nữa.

Tuy nhiên, nhà vua cứ nghĩ chân tài chưa lộ diện vì “NGỌC ẨN SA TRUNG “, chờ cơ hội đến mới xuất đầu lộ diện. Nhà vua thường vi hành đi khắp nơi trong quốc đảo, tham quan khảo sát tường tận cuộc sống của toàn dân hải đảo, triệt hạ bọn tham quan ô lại, đưa người tài giỏi đức hạnh ra thi hành đúng đắn luật pháp quốc gia, đem công bình chính trực, chí công vô tư ra kiện toàn nền cai trị đảo quốc. Dân chúng tiếp xúc với nhà vua như tiếp cận các khách vắng lai, hay khách lữ hành, chân tình nói rõ hiện tình địa phương cần kè không giấu giếm, những thiếu sót cần gia tăng và những dư thừa cần cắt giảm cho hợp với trào lưu tiến bộ của nhân dân, mà bấy lâu nay các quan lại thực thi đồ án không có dịp phối kiểm, nhờ đó mà mọi chương trình kế hoạch phát triển sát với nhu cầu của dân riêng từng địa phương một, nên được mọi người tham gia tích cực, thành quả rực rỡ, đem đời sống nhân dân lên cao, giàu có sung túc, lân bang nể phục, quốc đảo thanh bình thịnh vượng.

Một hôm vi hành tới ghềnh đá sát bờ biển, gió giông mãnh liệt, sóng vỗ ba đào, nhà vua chợt thấy trên bãi biển một ngư phủ đang kéo lưới, tò mò đến gần xem kết quả mẻ lưới, người vợ đang lom khom đứng dưới nước khấp miệng lưới lại để chặn cá, sóng vỗ chập chờn vỗ trắng vào phao lưới, luôn cả chị ngư phủ đang cố gắng, chập 2 mí lưới lại,

trong lúc người chồng kéo mạnh tay lưới, tay chân nổi gân guốc mạnh mẽ. Mẻ lưới kéo lên hết trên bãi biển, chỉ vón vện được một con cá kim long ngư nhỏ, vẩy vàng óng ánh, bắt con cá cầm trong tay, anh ngư phủ thở dài thảm nỗi:

- Từ sáng đến giờ, vợ chồng tao cực nhọc kéo nhiều mẻ lưới rồi, mà chỉ được có một mình mảy bé nhỏ, làm sao đủ sống ngày nay, đây chắc là phải chịu đói rồi.

- Xin ông thả tôi đi! Một giọng nói nhỏ nhẹ dịu dàng như tiếng ong kêu thông đặt rõ ràng nơi lỗ tai (truyền âm nhập mật)

- Thả mảy ra rồi vợ chồng tao lấy gì mà sống?

- Kính xin ân nhân hãy thả tôi đi, tôi sẽ đền ơn ân nhân xứng đáng trọn vẹn theo ý muốn của ân nhân, tôi thành khẩn van xin ân nhân!

- Thả mảy về biển như thả cọp về rừng ai tin được?

- Kính thưa ân nhân, tôi xin lấy danh dự “một đồng cung thủy tề” hứa với ân nhân không thể sai chạy được!

- Trời! Ngài là đồng cung thủy tề, kính xin ngài dung tha tội bất kính này, tôi đâu dám phạm thượng!

- Nếu ân nhân muốn gặp tôi, xin dùng phương thức mật mã hóa chỉ tuyến, tôi tra vào ngón tay của ân nhân, chỉ cần quay đảo 3 vòng rồi chỉ xuống nước, là tôi nhận được ngay, tôi sẽ tức tốc lên trình diện ân nhân.

- Xin ngài miễn chấp, tôi xin kính cẩn tiễn đưa ngài.

- Chào ân nhân, cứ việc gọi tôi mỗi khi cần, dù việc gì lớn nhỏ cũng được.

Anh ngư phủ nhẹ nhàng thả con kim long ngư xuống biển, cá trườn đầu lên như chào từ giã rồi từ từ lặn đi..

Vợ ngư phủ mãi lo giặt lưới cho sạch sẽ, xếp lại ngay ngắn, cuộn tròn lại để cho chồng vác về nhà, thấy chồng

không phụ tiếp, còn lắm nhảm nói chuyện gì đâu không, bức mình quá đi, lại còn đem thả con cá nữa, lấy gì bán mua gạo ăn đây! Mặc cho vợ cần nhần, anh ngư phủ vẫn lặng im, cuốn tròn lưới lại, lui cui kê vai vác, lủi thủi đi về nhà, trong lúc bà vợ dần dật từng bước chân từng lời nhiếc mắng.

Nhà vua mục kích rõ ràng, muốn kêu lại hỏi cho ra lẽ: Tại sao lại thả cá? Trong lúc hai vợ chồng nghèo cả buổi sáng chỉ được có một con cá nhỏ, làm sao sống? Như vậy chính sách lo cho dân giàu nước mạnh của mình cần phải duyệt lại cho chính xác như trong trường hợp này, mình chỉ lo cho đại thể, mà cá thể còn thiếu sót. Dân giàu ở thị thành, còn dân nơi sơn dã không được chăm sóc như thế này sao? Suy nghĩ tới trường hợp cần đề phòng trong những cơn hoạn nạn như hôm nay trước mắt mình ngư phủ gặp giống tổ làm sao có đủ ăn trong ngày phải chịu đói hôm nay! Nhà vua đành để cho hai vợ chồng về mà không dám gọi lại chất vấn. Còn một thắc mắc nữa là, anh chồng tại sao lại chịu đựng những nhiếc mắng của vợ mà không một phản ứng? Phải có gì bí ẩn mới để anh chồng chịu đựng được với thái độ thản nhiên?

Hai vợ chồng về tới nhà, lo trải lưới ra phơi trên giàn xong, vô nhà lục cơm nguội ra ăn với muối cục tạm đỡ lòng.

- Mọi ngày, lưới cá nhiều, thừa thãi, đem bán có tiền ăn uống đầy đủ, lại còn tiệc tùng nhậu nhẹt với bạn chài, bữa nay cho anh nhậu với nước lạnh, chớ tiền đâu mua rượu!

- Em không thấy giông gió, biển động, cá mú trốn biệt hết, lấy gì mà bắt, em nên thông cảm mới được.

- Anh không biết nghĩ, bắt được con kim long ngư vàng đẹp, đem bán cho nhà giàu thả vào chậu kiếng nuôi làm kiểng, được nhiều tiền, được cá quý mà anh thả đi, chiều nay cảm phiền nhịn đói đi ngủ.

- Thức ăn trong trí anh đây, bây giờ ngủ một giấc chiều sẽ tỉnh.

- Ở trong trí anh trống rỗng, làm gì có thức ăn, bữa nay bộ anh điên rồi sao...

Mặc cho vợ cần nhần, anh như phủ vẫn đánh một giấc ngủ ngon lành đến xế chiều mới thức. Bà vợ lại tiếp tục kéo đòn cò:

- Ngủ ngon dữ há! Không lo cơm gạo gì ăn, để tối nhin đói đi ngủ a?ø
- Anh đã nói: sẽ có đồ ăn ngon, đừng có lằng nhằng hoài.
- Đói bụng mà anh cho ăn bánh vẽ ai chịu được!
- Em ra cuốn lười đi, anh đi lo đồ ăn đây.

Bà vợ lui cui lo đi ra giàn phơi lười uể oải lo cuốn lười, trong lúc anh chồng xăn sớm đi ra bờ biển dùng mặt mã hóa chỉ tuyến gọi kim long ngư lên:

- Thừa ân nhân cần gì?
- Kính thưa đồng cung, vợ tôi cần bữa ăn chiều nay tại nhà.
- Được rồi, xin ân nhân về nhà sẽ có mâm cơm thịnh soạn hầu ân nhân tại nhà. Kính chào.

Anh ngư phủ lững thững về tới nhà đồng thời với bà vợ cuốn lười cũng vừa xong, anh kê vai vác về luôn vô nhà cất. Cả hai vợ chồng ngạc nhiên thấy trên bàn ăn sẵn có một mâm cơm thịnh soạn, bốc hơi nghi ngút, đĩa ngà, chén tộ đĩa bằng vàng, mâm bằng bạc, đồ ăn toàn trân châu mỹ vị của bậc vua chúa.

- Đọ anh nói có sai đâu, nào mời em ngồi, mời em cầm đũa!

Cả hai vợ chồng ăn uống phủ phê, lại còn thêm bánh ngọt tráng miệng với bình trà hảo hạng, bình và cốc toàn đồ thủy tinh bảo vật, bà vợ thỏa mãn quá rồi, không còn kéo đờn cò mà trở lại tăng bốc anh chồng lên tận mây xanh, làm cho anh càng thêm bất nhẫn cho tình đời là thế đó, mới chưởi bới đó, giờ lại tăng bốc đó, cái miệng sao khéo trớ trêu, do cái lười không xương lắm lời uốn khúc.

Cứ thế mỗi ngày đầy đủ thức ăn thức uống, lại còn có đồ dùng quý giá đem bán lấy tiền mua sắm tiện nghi trong nhà

tươm tất, quần áo đắt tiền, nên bà vợ càng chiều chuộng anh chồng hết mức, và không còn hăng ngày vất vả đi bủa lưới kiếm ăn nữa. Trái lại còn tiệc tùng cùng các ngư phủ quanh vùng hỉ hạ vui chơi ngày đêm bất tận.

Nhứt là có tiền mua tiên cũng được, nên được nhiều người đến dâng bồng, đua nịnh để được thắt đai và cứu giúp tiền bạc trong những lúc túng thiếu. Anh ngư phủ thành thật tiếp trợ mọi người, nhứt là giới nghèo trong vùng, những bậc già cả ốm yếu bệnh tật, những người quan quả cô đơn, các trẻ em mồ côi, danh tiếng càng ngày càng lan rộng, khách khứa lui tới thường xuyên, hai vợ chồng tiếp đãi ân cần.

Năm tháng sau, bà vợ nhân lúc đêm về vắng khách mới bàn tính thêm:

- Hồi mình nghèo khó có ai ngó ngang gì tới đâu, hiện nay vợ chồng mình sung túc, bạn bè nườm nượp tới lui ăn uống linh đình, nhưng ngôi nhà mình còn nhỏ bé quá, tiếp đãi khách khứa chật chội, khó coi quá, có bữa quá đông, phải trải đệm ra sân đãi khách, gặp phải mưa gió phải ngưng ngay tiệc nhậu, chum nhum trong ngôi nhà chật hẹp tránh mưa mát hứng sạch trội, em e ngại người ta chê cười mình nghèo bắt mặt làm sang, không biết tự trọng làm phiền hà khách khứa đến vui chơi. Thành ra vui lòng khách đến, nhưng chẳng hài lòng khách đi.

- Anh thấy mình đã nghèo từ hồi nào đến giờ, anh em ai cũng biết, nhờ dư dả chút ít mình làm duyên làm phước cứu giúp những người quan quả cô đơn, già nua tuổi tác, mồ côi khốn khổ, mọi người có ai nói gì mình đâu, tùy khả năng mình mà, có ai đòi hỏi phải hoàn hảo đâu.

- Anh nhậu say ngủ ì ra đó, đâu có nghe thiên hạ dị nghị.

- Vậy em muốn cái gì nữa? Nói phức ra đi cứ vòng vo hoài.

- Bây giờ em xin nói thật, để xứng đáng thanh danh mình hiện có, mình phải có một ngôi nhà khang trang đầy đủ tiện nghi như các nhà của các bậc phú hộ, hay hơn nữa càng tốt.

- Ý trời muốn không hơn ý đàn bà muốn! Để tôi tính... Bây giờ bà đi chợ lo mua lễ vật nhang đèn về cúng gia tiên ăn mừng lễ tân gia.

- Anh tính vậy mới đẹp lòng em chứ!

Anh ngư phủ chờ vợ đi chợ rồi, mới ra bờ biển dùng mật mã hóa chỉ tuyến mời kim long ngư lên:

- Kính thưa đông cung, bây giờ vợ tôi muốn có một ngôi nhà khang trang đầy đủ tiện nghi như nhà của các phú hộ gia vậy.

- Được rồi, ân nhân cứ về sẽ có ngôi nhà theo ý muốn.

- Xin đa tạ đông cung thái tử.

Ngư phủ lưỡng thý ra về, cũng gặp vợ vừa đi chợ về, mua đầy đủ rượu trà, nhang đèn, bông hoa cười toe toét với chồng:

- Anh xem, em mua sắm còn thiếu gì nữa không?

- Đầy đủ rồi. Em về nhà sẽ thấy coi có vừa ý không?

- Chưa thấy mà bảo vừa ý là phi lý lắm đó.

- Anh bảo sẽ, nghĩa là thấy rồi mới cho ý kiến, đừng có dang ca nữa.

Cả hai vợ chồng vui vẻ dung dăng dung dẻ, đề huề đi về nhà. Thấy ngôi nhà mình không còn nữa mà thay thế bằng một tòa nhà nguy nga tráng lệ, có hàng rào bao quanh, kín cổng cao tường. Hai vợ chồng chưa dám mở cổng vô sân nhà, đứng thập thò nhìn trước ngó sau, thấy một người ăn mặc theo lối quần gia sang trọng đi ra mở cổng, lễ bái rước vợ chồng vô nhà:

- Kính thưa gia chủ, mọi việc trong nhà nô tỳ đã sắp đặt chu tất, xin mời quý chủ gia đi tắm rửa, thay quần áo ra làm lễ cúng gia tiên. Xin mời!

- Phòng tắm tôi ở chỗ nào?

- Kính xin nữ chủ yên tâm. Nói xong anh quản gia vỗ tay hai cái, lập tức có hai thể nữ kiều diễm ăn mặc diêm dúa, bước ra điều bà chủ đi ra phòng tắm phía sau và nam gia nhân hướng dẫn ông chủ đi vào phòng tắm cánh tả, trong lúc một gia nhân khác đón nhận giỏ lễ vật của bà chủ, đi vào phòng từ đường sắp đặt nhang đèn lễ vật, bông hoa cùng thực phẩm cúng kiếng, chờ gia chủ ra cúng tế.

Bà vợ hài lòng, ăn mặc lộng lẫy như mệnh phụ phu nhân, anh ngư phủ cũng xúng xính trong bộ lễ phục sang trọng ra phòng từ đường, cùng với bà vợ đứng trang nghiêm trên tấm thảm trước bàn thờ, đèn nến sáng choang, thức ăn nghi ngút. Gia nhân đốt nhang, trao cho gia chủ niệm hương, xong rồi đón lấy cắm và lư hương, đứng khoanh tay hầu trang nghiêm bên nam bên nữ. Một xướng ngôn viên tuyên bố:

- Lễ gia tiên tứ bái! Hai vợ chồng thì thụp lễ bái, hơi khó khăn đôi chút vì lễ phục lượm lặt hết sức ngượng ngùng, nhưng rồi cũng qua đi.

- Tửu châm nhứt tuần, quỳ tạ! Hai vợ chồng quỳ xuống, hai tay khoanh trước ngực cung kính. Độ một phút:

- Lễ gia tiên tam bái, Tửu châm nhị tuần, quỳ tạ. Hai vợ chồng lụng thụng lạy tạ 3 lạy rồi quỳ xuống trang trọng. Độ một phút:

- Lễ gia tiên nhị bái, Tửu châm tam tuần, quỳ tạ. Hai vợ chồng lịch kịch lạy hai lạy rồi quỳ xuống. Độ 5 phút:

- Lễ gia tiên tứ bái! Trà châm. Lễ tất. Hai vợ chồng xì xụp lạy 4 lạy rồi đứng dậy xá 3 xá. Mồ hôi đổ ra ướt áo, hai vợ chồng được đưa về phòng thay đổi y phục cho mát mẻ hơn, mới được phò ra phòng ăn huy hoàng, bàn ghế cẩn ốc xa cừ bóng nhoáng ngũ sắc chói rọi, ngồi vào bàn ăn, kẻ hầu người hạ từng thức ăn, rót rượu vào cốc vàng uống ăn thoái mái:

- Thật là hạnh phúc cho vợ chồng mình, bất ngờ mà thành đạt, từ nay không còn ông phú hộ nào khinh khi chúng mình nữa.

- Anh cũng nhận thấy em hài lòng rồi, còn chối cãi gì nữa không?
- Hết rồi! Một nụ cười thỏa mãn, một cái liếc say đắm. Như vậy mới xứng đáng chồng kính yêu của em!

Anh ngư phủ được vợ nuông chiều, không còn cần nhằn gì nữa hết. Tối ngày những nha xiêm y hực hỡ, đi đâu cũng có a hườn thể nữ theo hầu hạ, làm lé mắt tất cả dân chúng trong vùng, ngay đến những trọc phú quyền quý cũng phải nể vì ăn xài sang trọng của bà vợ ngư phủ. Bà ta lễ nghi phép tắc đàng hoàng, tiếp đãi khách khứa theo lối đài các trưởng giả cho bỏ những ngày nghèo khổ sống lây lất nơi bãi biển tồi tàn. “Phú quý tác lễ nghi”.

Từ đó, bạn bè đến bị lọc lừa, phải là khoa bảng trí thức giàu sang, quyền quý mới được tiếp đãi, còn bạn đình ngư phủ đến chỉ được quản gia đón tiếp và thỏa mãn thỉnh cầu, chớ không còn được rượu sớm trà trưa như lúc trước. “Giàu đổi bạn” làm anh ngư phủ đôi khi gắt gỏng với bà vợ:

- Tại sao những bạn bè cũ thuở hàn vi của anh lại không được anh tiếp đãi như lúc trước?
- Anh nghĩ coi, khách khứa đông quá, làm sao mình tiếp đãi cho hết một lượt. Kẻ giàu người nghèo, kẻ sang người hèn, mình phải phân ra để có đủ thời giờ đón tiếp lịch thiệp, chớ không lẽ hạng bạn hàn ngồi chung cỗ bàn với quan quyền phú hộ, coi sao được.
- Em làm vậy, thôi từ nay anh đổi lại, khách sang trọng quyền quý để em tiếp đãi, còn bạn hàn cô lũ, cô quan quả phụ để anh tiếp đãi riêng, hầu có thể vừa lòng mọi người khi đến và hài lòng người khi rời khỏi nơi đây, quản gia chỉ có quyền hạn thông báo mà thôi, chớ không được lạm quyền thay mặt gia chủ can đáng hết trong việc giao tế với mọi người.
- Tùy anh, chớ em bây giờ, không còn thích lối nói chuyện vô duyên của hạng dân giả nữa rồi.
- Vậy chớ hồi hàn vi em cứ kéo đờn cò mãi, sao không tự xét, mà bây giờ lại khinh khi người ta. Em khi người tức là em khi mình em trước đó.
- Anh đừng có xía vô chuyện của em, một khi em quyết định là như đình đóng cột không thay đổi.

- Thiệt anh cũng không còn gì để ngăn chặn lòng tham vô đáy của em.

- Em chỉ lo chu toàn bảo quản gia tài của anh mà thôi “của chồng công vợ” mà cũng là gia tài của em nữa, anh cứ phung phí đến khi hết rồi, ai vô đây giúp đỡ mình đây. Như hồi trước đó nghèo nàn bữa đói bữa no, có ai đoái hoài tới không. May nhờ có chút công ơn mà được đền bù xứng đáng như thế này em mãn nguyện lắm rồi. Xin anh hiểu cho em nhờ với.

Thiên hạ đàm tiếu không ngớt, lan rộng tới kinh đô nhà vua. Vua Dục Lạc được báo cáo đầy đủ do các quan quyền sở tại, nhứt là quan tri huyện nơi địa phương tọa lạc một thần dân giàu có nứt đổ đổ vách. Vua Dục Lạc ban chiếu chỉ xuống quan tri huyện thông báo ngày giờ, nhà vua chánh thức cùng hoàng tộc đến thăm dân cho biết rõ sự tình., nhứt là một thần dân giàu có sang trọng vào bậc nhứt của đảo quốc, để chứng minh kế hoạch dân giàu nước mạnh của nhà vua đã có kết quả thực sự, hay còn thiếu sót cần duyệt xét lại.

Quan tri huyện thông báo cho đệ nhứt thần dân hay và đến tuyên đọc chiếu chỉ ban thưởng “Đệ nhứt thần dân” của nhà vua, cùng nhĩa ý đến vấn an tại tư gia có ấn định ngày giờ. Quan tri huyện còn phải đích thân hợp tác với gia chủ trong việc tổ chức tiếp đón xa giá nhà vua cùng những lễ nghi yết kiến nhà vua, theo nghi thức bậc đế vương, cách chào tiếp lễ bái ra sao, tiếp kiến thảo luận phải thế nào, tiệc tùng thết đãi phải ra sao, trang phục gia chủ và gia nhân hợp cách, thực phẩm hết sức tỉ mỉ, bánh trái lễ vật ra sao. Hai vợ chồng mừng được phong chức “Đệ nhứt thần dân” hơn tất cả mọi phú gia trong nước, được vinh dự tiếp đón nhà vua đến tận nhà vấn an, song phải học làm sang, theo đúng nghi thức đế vương quá mới mẻ và mệt đừ: nào nhứt bộ nhứt bái, nào muôn tâu, khải tấu hoàng thượng, nào chúc tụng “vạn tuế”, nào cung nghinh, nào ăn uống theo lối hoàng gia, nào nói năng lễ độ cao kiến, nào bước đi khoan thai lịch sự, nào ngồi nghiêm chỉnh trong bàn tiệc... mỗi mỗi quan tri huyện chỉ dẫn từng ti từng tí, chỉ sợ thất lễ làm phật ý nhà vua là bay đầu.

Mỗi ngày tập dượt thuần thực, những sơ sót được quan tri huyện điều chỉnh liền không dám bỏ qua những tiểu tiết.

Đến ngày chánh thức viếng thăm, cờ xí rợp trời, quan tri huyện bố trí quân sĩ dàn chào, tổ chức canh gác quanh nhà cẩn mật. Các thân hào, nhân sĩ, thức giả, phú gia đều tề tựu đến tiếp đón hoàng gia. Quan tri huyện và vợ chồng Đệ nhứt thần dân y phục lộng lẫy đứng chào chực trước đoàn tiếp đón hoàng gia, dân chúng tập trung đông đảo, do

hiếu kỳ muốn biết mặt nhà vua anh minh và hoàng tộc, nhứt là công chúa muôn phần diễm lệ, được ban trật tự sắp đặt đứng dài theo hai bên đường, ăn mặc tươm tất sạch sẽ.

Xa giá đến từ xa, tiền hô hậu ủng, trống đánh ba nhịp sáu vang lừng, hộ vệ quân cỡi ngựa oai nghiêm hộ tống xa giá nhà vua và hoàng tộc. Quan tri huyện dẫn hai vợ chồng ngư phủ ra quì mọp lễ bái tiếp nghinh xa giá và hoàng tộc, nhà vua bước xuống xe cùng quan tri huyện và vợ chồng Đệ nhứt thần dân cùng phái đoàn hoàng tộc và thân hào nhân sĩ, thức giả và phú gia duyệt qua đoàn quân sĩ dàn chào, kèn trống từ đám quân nhạc trỗi lên rộn rã, chào mừng nhà vua và hoàng tộc. Dân chúng ở hai bên vệ đường trông rõ mặt nhà vua vui tươi, oai phong凛冽, tướng mạo hào hùng xứng đáng bậc anh minh được họ tôn kính như thần tượng, tay vẫy cờ xí, miệng hoan hô vang rền, làm nhà vua hài lòng lắm nên dừng lại, đưa tay chào đáp lễ, nói lên vài ý nghĩa của cuộc canh tân đất nước, đem lại kết quả như ngày nay đã đánh dấu một “Đệ nhứt thần dân” trên đảo quốc. Nhà vua cũng hi vọng toàn dân noi gương tốt của “Đệ nhứt thần dân” mà phấn chấn lên cường thịnh để được ban thưởng “Đệ nhị, đệ tam,... thần dân” càng nhiều càng chứng minh “Dân giàu nước mạnh”. Đất nước phú cường là do công của toàn dân đóng góp, chứ triều đình không có công lao gì trong công nghiệp phồn thịnh hóa đất nước cả, mà chỉ là hướng dẫn và tiếp trợ dân chúng mà thôi. Đất nước là của chung toàn thể dân chúng chứ không phải của riêng ai, triều đình có bổn phận trông nom bảo vệ đất nước không cho ngoại xâm phá hại và nô lệ hóa. Thành tâm trông mong các bậc chân tài hiền thần xuất thế, giúp triều đình thăng tiến vinh quang. Dân chúng vỗ tay hoan nghinh nhiệt liệt lời vàng ngọc trao tặng phủ dụ cho toàn dân. Nhà vua còn cố gắng nêu lên lời nhắn nhủ: “Đại phú do thiên, tiểu phú do cần” nghĩa là nhà vua muốn nhắc nhở, dân chúng cố giữ sao cho đất nước phồn thịnh mãi do năng lực làm việc song hành với sáng kiến phát triển đất nước.

Đệ nhứt thần dân theo đúng nghi cách thỉnh mời nhà vua và phái đoàn vào phòng khách trang hoàng lòe loẹt long lẫy, đãi trà giải khát.

Bàn tiếp khách dài choán giữa phòng, ghế ngồi bọc nhung êm dịu, có căn ốc xa cừ nhấp nhô ánh ngũ sắc. Gia chủ lễ độ mời Nhà vua ngồi ở đầu bàn bên phải, cùng hoàng hậu, công chúa, quý vị mệnh phụ phu nhân và hoàng tộc, bên trái, Đệ nhứt thần dân và phu nhân, quan tri huyện và thân hào, nhân sĩ, thức giả và phú gia. Gia nhân châm trà vào cốc vàng thơm ngát. Gia chủ cung kính mời giải khát.

- Khanh có thể cho quần nhân biết bí quyết làm giàu nhanh chóng của khanh, để rút tỉa kinh nghiệm đem áp dụng

trong toàn dân đảo quốc.

- Muôn tâu thánh thượng, ngu dân được dịp may đúng theo lời phủ dụ của bệ hạ “Đại phú do thiên”.
- Khanh nói do thiên mà trong trường hợp nào?
- Muôn tâu! Ngu dân chài lưới sống qua ngày, may mắn vớt được chiếc hòm nhỏ, trong chứa toàn vàng ngọc, đúng là “Đại phú do thiên” nơi bờ biển.
- Đâu cái hòm nhỏ chứa vàng ngọc nào, khanh có thể cho quả nhân diện khán không?
- Muôn tâu! Rất tiếc là ngu dân sau khi lấy vàng và ngọc ra hết đem cất kỹ, còn ngại bị phát giác, nên mang chiếc hòm ấy thả chìm về chỗ cũ, cho biệt tông tích.
- Quả nhân muốn khanh ra lưới kéo nó lên cho quả nhân xem nó ra thế nào, mà vật đi tìm chủ đúng quá vậy.
- Tâu vâng!

Anh ngư phủ đối đáp trôi chảy, quan tri huyện thở nhẹ vui mừng, nhưng tinh trí, nhà vua không để cho bất cứ ai qua mặt được dễ dàng đâu, nên phải vào buồng thay đổi y phục ngư phủ, ra vác lưới đã cất kỹ từ lâu không dùng tới, nhưng nhà vua không biết, đi ra bờ biển một mình, dùng mật mã hóa chỉ tuyến thỉnh kim long ngư:

- Thừa ân nhân có việc chi cần gấp?
- Kính thưa thái tử, nhà vua đến điều tra sự giàu có của tôi, nên phải nói trớ ra là bắt được hòm nhỏ chứa vàng ngọc, và đã thả chìm hòm không xuống biển sau khi đã thu nhận của cải, bây giờ để chứng minh, nhà vua đòi phải có hòm ấy để trình chứng.
- Được rồi, ân nhân chờ một chút.

Kim long ngư lặn xuống biển, một thoáng sau có người nổi lên mặt nước đem cái hòm không bằng gỗ quý có cấn ốc xa cừ óng ánh, giao cho anh ngư phủ.

Anh ngư phủ khoan khoái, vai vác lưới đã nhún nước, tay ôm hòm không về nhà, bỏ lưới ở ngoài sân, đưa cho quản gia đem vô dâng lên cho nhà vua, và đi thay quần áo, y phục chỉnh tề ra ngồi vào bàn ở phòng khách.

- Chiếc hòm này quý giá và đẹp, hiếm có trong kho tàng của quả nhân, có thể khanh biểu cho quả nhân được không.?

- Muôn tâu! Ý thánh thượng rộng dung, không chê của bàn tiện, còn phong tặng bảo vật để vào kho tàng danh dự biết mấy cho thần dân, thật muôn vàn đội ơn thánh thượng.

Kế tiếp vợ chồng gia chủ cung thỉnh nhà vua và hoàng tộc cùng quan khách sang phòng ăn, đã sắp đặt sẵn yến tiệc linh đình. Ngư phủ còn ân cần bảo quản gia dọn tiệc riêng cho quân sĩ quan huyện và tùy tùng hộ giá ăn uống đầy đủ ở phòng kế bên.

Trong yến tiệc, không ai dám nói gì cả, chỉ có đối đáp giữa nhà vua với Đệ nhất thần dân hết sức thân mật tôn kính, nhà vua nêu những ý kiến thiết thực của thần dân trong việc bảo bọc quan quả cô đơn cùng những trẻ mồ côi, nhà vua hứa sẽ cho cứu xét rộng rãi thực án này lên hàng quốc sách sau kinh tế và quốc phòng.

Tiệc mãn, nhà vua bịn rịn cáo từ ra về, mong ngày tái ngộ, thần dân cũng miễn cưỡng hứa khi có dịp sẽ tái ngộ cùng đức vua anh minh và rộng lượng.

Trên đường về, nhà vua suy nghĩ nhiều về trường hợp một ngư dân nghèo nàn khổ nhọc, đã một lần gặp gỡ ở bãi biển trong cơn giông tố phũ phàng, đã khoan dung thả con cá vàng kim long ngư về biển cả, bây giờ giàu có nhất trong vùng. Nghi vấn này chưa có đáp án. Còn chuyện hòm vàng ngọc có lẽ là phịa để che mặt thế gian mà thôi, tài năng con người ít khi lộ diện làm sao thấu đạt, cái thùng rỗng đánh kêu vang hơn hết, còn cái thùng đặc sệt đánh không kêu, làm sao biết được chất liệu đặc sệt kia làm bằng thứ gì là bí mật của túi khôn con người mới bị khám phá ra, để làm bài học cho chân lý sống, mà bấy lâu nay mình mong ước. Chờ xem: “Hoàng thiên bất phụ hảo tâm nhơn”.

Cả ngày tiếp đón phái đoàn mệt nhọc, ăn cơm chiều xong 2 vợ chồng ngư phủ lẫn quây ra ngủ cho khỏe khoắn sau bao nhiêu công cán lo lắng và chuẩn bị chu đáo.

Sáng hôm sau thức giấc, ăn điểm tâm xong, hai vợ chồng ra phòng khách uống trà kiểm điểm lại công việc tiếp đón phái đoàn hoàng gia, chỗ nào ưu khuyết để rút tỉa kinh nghiệm:

- Sao em thấy nhà vua xen vào đời tư của mình nhiều quá vậy?
- Tại em không chú ý quốc sách của nhà vua là muốn biết kinh tế tạo lập bởi đâu mà trở nên giàu có, để làm kim chỉ nam cho toàn dân áp dụng, chứ có gì đâu mà em thắc mắc.
- Điều tra kinh tế sao không đi tìm những doanh gia mà điều tra lại đi điều tra dân chài lưới cái nghề không vững chãi này thường bị khinh khi: “Nhứt phá sơn lâm, nhì đâm Hà bá”.
- Ấy, nhà vua tinh ý lắm muốn biết cách làm ăn hợp pháp hay phi pháp của Đệ nhứt thần dân, nên phải tìm biết cho cận kề, coi có xứng đáng danh dự được ban thưởng hay không.
- Em thấy anh nhanh trí quá, hồi nào đến giờ, anh khù khờ, ăn nói không ra gì hết, mà sao ông ứng xử hành gì mà anh đối đáp trôi chảy với một minh quân tinh tế. Em nói thật, nếu là em thời em khai huých tẹt ra hết cho nhà vua mặc tình xử lý.
- Em nói vậy là đầu hàng rồi còn gì là bản lĩnh nữa chứ! Hơn nữa nếu nhà vua biết được kim long ngư giúp mình thời nhà vua sẽ bắt kim long ngư phục dịch cho nhà vua, mình còn gì thể thống đệ nhứt thần dân nữa chứ.
- May mà anh tinh ranh bày ra chuyện hòm vàng ngọc, chứ em sợ điếng hồn, vì mình giàu có sang trọng là do kim long ngư giúp đỡ có vẻ huyền bí quá, chứ không thực tế do công lao tạo lập. Anh tìm đâu ra cái hòm vàng ngọc để nạp cho nhà vua.
- Cũng nhờ kim long ngư giúp chứ ai vô đây mà giúp anh.

- Ông vua và Hoàng hậu uy quyền tốt bụng. Bất anh đang chuẩn bị tiệc tùng, phải lặn lội ra biển, chài lưới kiếm cho được cái hòm không, nếu không có, chắc mạng sống anh không còn, và gia sản này sẽ bị tịch biên, em ra thân ăn mày trong thiên hạ, chớ biết làm nghề ngỗng gì.

- Đúng vậy! Anh còn sống đây là nhờ kim long ngư, thiệt nghĩ mình lợi dụng Thái tử thủy tề quá đáng, chỉ vì một cái ơn nhỏ mọn.

- Ờ há! Ông vua và Hoàng hậu sượng quá, nhứt hô bá ứng, tiền hô hậu ủng, quyền quý nhứt trần gian, phải chi anh làm Hoàng đế, em làm Hoàng hậu sung sướng biết bao!

- Nửa nữa! Lại đòi hỏi nữa rồi. Anh suýt rơi đầu, vong mạng do giàu sang phi mã, em muốn anh ban thân sao, mà đòi làm hoàng hậu?

- Nếu em muốn, anh có từ chối không?

- Trời! Em hại anh nữa rồi!

- Em muốn anh tốt đỉnh quyền uy, chớ em có quyền gì đâu mà anh kêu trời như bọng? “Có chồng cho đáng tấm chồng, Bỏ công trang điểm má hồng phấn son”. Em muốn chồng em phải xứng đáng phận làm trai: “Uy quyền tốt đỉnh, anh tài, Xuống Đông, Đông tỉnh, lên Đoài, Đoài tan, Vòng trời đất dọc ngang danh giá, Nợ tang bồng vay trả ngôi vua!” cho xứng đáng người chồng lý tưởng của em. Rán lên đi anh, chừng đó em sẽ ban cho anh một hoàng tử xinh xắn kháu khỉnh và một công chúa đẹp tuyệt vời vì: “Chàng đã làm rạng danh tông tổ, Thiếp vì chàng ân trở hải nhi, Đông cung thái tử oai nghi, Lại thêm công chúa dung nghi tuyệt vời” bằng không em sẽ cho anh tuyệt tự luôn chẳng còn ai nối dõi tông đường.

- Mèn đét ời! Ai bày vẽ cho em đáo để quá mạn vậy?

- Chính nhà vua và hoàng hậu ám ảnh em đó!

- Khổ ơì là khổ! Suýt tiêu mạng vì làm giàu ngang xương, đến lượt này không có đất chôn thây.
- Còn đồng cung thủy tề của anh đâu? Tại sao anh lo dữ vậy? Đâu lẽ Ngài để ân nhân Ngài chịu chết à?
- Thôi được rồi! Anh chiều chuộng em lần chót đa ngoeo.
- Như vậy mới xứng đáng là phu quân yêu quý của em chứ!

Anh ngư phủ buồn bã lội ra bờ biển, dùng mật mã hóa chỉ tuyến, thỉnh cầu kim long ngư lên tâm sự:

- Thừa ân nhân kêu gọi có chuyện gì cần?
- Kính thưa Thái tử, vợ tôi nó lại làm khổ tôi nữa rồi.
- Vợ ân nhân làm khổ gì nữa?
- Nó muốn làm hoàng hậu.
- Làm hoàng hậu thì có sao đâu?
- Đó là nó muốn tôi đứt đầu, chứ đừng đợi đến nó làm hoàng hậu.
- Vợ ân nhân muốn làm hoàng hậu, tức là muốn ân nhân làm vua chứ gì?
- Đúng vậy! Mới giàu sang đã suýt vong mạng vì tài sản phi pháp, kỳ này nó muốn tôi làm vua là chuyện đội đá vá trời. Làm sao tôi có đủ năng lực chứ? Có môn làm vua trên bàn thờ có lẽ hơn.
- Không có gì khó cả, chỉ khó tại lòng mình thôi. Tôi có cách giúp ân nhân.
- Thừa Thái tử cách nào?

- Số là vua Dục Lạc đang kén chọn phò mã và truyền ngôi vua, với điều kiện phải là hiền thần, tài ba xuất chúng, giải đáp thông suốt thắc mắc của nhà vua.
- Chà chuyện này lại càng rối rắm biết bao, tôi làm sao có đủ năng lực giải đáp nhà vua anh minh tinh tế, như thế tôi mới nói trớ ra chuyện hòm vàng ngọc, đã bị nghi ngờ là thiếu thành thật, bắt buộc phải đi chài lưới bắt cho được trở lại cái hòm, một việc thiên nan vạn nan, nên nhờ đến Thái tử giải quyết giùm trôi qua được, nhưng trong con mắt của nhà vua chúng tỏ nghi ngờ, chuyện chài lưới tìm trở lại được cái hòm là dàn cảnh, vì nó khi bị thả xuống nước, chắc gì nó ở yên một chỗ cũ để tìm được. Nhà vua không tiện nói ra nên mới lấy cái hòm về truy cho ra chủ nhân ông của nó, để phơi bày sự thật về việc làm giàu phi pháp của tôi.
- Đồng ý với ân nhân, tuy nhiên thông minh sáng suốt của nhà vua thuộc về phàm trần, còn việc giúp ân nhân là việc siêu lý, nhà vua đâu có đủ khả năng hiểu thấu đâu mà ân nhân lo lắng. Hơn nữa khi giúp ân nhân mọi việc đã có tiên liệu lợi và hại hết rồi. Mong ân nhân nhận thức rõ và xử sự hợp lý là được..
- Nhưng chuyện làm phò mã phải qua một cuộc tranh luận về kiến thức, tôi làm sao biện minh nổi?
- Ân nhân đừng lo, tôi sẽ giả dạng ra ân nhân đi phó hội với nhà vua, còn ân nhân chịu khó ẩn mặt một thời gian ngắn không gặp ai cả, kể như ân nhân đi phó hội vậy.
- Nhưng vợ tôi nó có chấp nhận cho tôi làm phò mã không. Vì cưới thêm công chúa? Nó chỉ muốn tôi làm vua thôi.
- Phải làm phò mã trước rồi sao mới làm vua được, danh chánh ngôn thuận, không bị tội soán ngôi vua, hơn nữa chánh thê đã có rồi thời công chúa phải làm tiểu thiếp chớ. Chừng ân nhân làm vua phân ra hoàng hậu và thứ phi rõ rệt, đâu có gì mà thắc mắc.
- Thừa Thái tử tôi quê mùa dốt nát, đâu xứng đáng ngôi vị phò mã và sau này lại là ông vua?
- Ân nhân đừng lo, mọi việc đều có tôi giúp đỡ.

- Mỗi lần muốn diện kiến với Thái tử, tôi phải ra bờ biển, sau này về làm phò mã, rất khó khăn cho tôi mỗi khi vấn kế, tôi phải làm sao?

- Tôi xin dâng cho ân nhân minh tinh kính, ân nhân cứ dùng mặt mã hóa chỉ tuyến là tôi sẽ hiện diện trong minh tinh kính và giải đáp các vấn nạn của ân nhân.

“ Đây là minh tinh kính, ân nhân giữ kín ngay cả vợ con của ân nhân. Anh ngự phủ nhận kính nhỏ xíu như đồng hồ đeo tay hiện nay, trong suốt.

- Kính thưa Thái tử cho tôi thử kính một chút ngoe!

- Ân nhân cứ thử xem linh nghiệm không để sau này thực dụng.

Anh ngự phủ tay mặt đưa minh tinh kính ra, tay trái dùng mặt mã hóa chỉ tuyến xoay 3 vòng trên không rồi chỉ xuống giữa minh tinh kính, anh sửng sờ khi thấy đông cung Thái tử hiện rõ trong khung kính nhỏ bé:

- Thưa ân nhân có chuyện chi cần?

- Thành thật cảm tạ Thái tử.

- Không có chi, xin giã từ.

Thế là anh ngự phủ cất kỹ minh tinh kính, trở về nhà vui vẻ chuyện trò:

- Sao Thái tử bảo sao?

- Thái tử bảo, trước tiên phải làm phò mã.

- Nghĩa là anh phải cưới công chúa, anh bỏ em sao được.

- Đâu có, em cưng của anh phải ngôi chánh thể, còn công chúa phải chịu thứ thiếp chớ.
 - Em đâu có đòi hỏi anh làm phò mã đâu, mà là ông vua kia cả.
 - Em nên nhớ, muốn làm vua phải đi ngã phò mã, rồi mới nối ngôi vua lên làm có mấy hồi, mà còn là danh chánh ngôn thuận, khỏi sợ bay đầu về tội phản nghịch khi bắt buộc phải đảo chánh để giành ngôi vua là thất sách.
 - Ờ há! Dục tốc bất đạt! Phải qua nhiều gian truân mới nên công trạng. Được rồi, mà phải nhớ kỹ, em là em của thuở ban đầu cho đến lúc răng long tóc bạc, sống đồng tịch đồng sàng, chết đồng quan đồng quách, còn công chúa là kẻ đến sau, tuy đồng đều giai ngẫu, nhưng phải dưới quyền em trong gia đình à ngoe!
 - Được rồi. Nhứt ngôn phát xuất tứ mã nan truy. Anh hứa như đinh đóng cột rồi.
 - Nhớ ngoe, sau này lời thôi em sẽ cho bắt về anh bầm tím cho mà coi, đừng có trách sư tử Hà đông.
 - Sư tử nhốt trong chuồng hiền khô, ai mà sợ, chỉ khi sút chuồng mới ghê tởm chớ.
 - Ai dạy anh ăn nói khôn ngoan quá xá vậy?
 - Kinh nghiệm bản thân chớ ai vô đây. Từ nay anh xin ẩn mặt vài ngày, em cứ bảo là anh đi phó hội dưới triều đình cho xong công việc rồi, anh sẽ lên chức phò mã cho mà coi.
 - Thiệt chơi đó?
 - Hồi nào đến giờ anh có nói chơi với em đâu.
- Ở triều đình vua Dục Lạc long trọng đón tiếp anh ngư phủ, với danh dự tước Đệ nhứt thần dân đảo quốc, với toàn thể văn võ bá quan và hoàng tộc:
- Khải tấu hoàng thượng, ngu dân xin trân trọng bái kiến hoàng thượng, kính chúc Thánh thượng sống lâu muôn tuổi.

- Quả nhân miễn lễ, khanh hãy bình thân.
- Xin tạ ơn hoàng thượng.
- Từ lúc rời khỏi quý gia trang, quả nhân và hoàng tộc khâm mộ tài đức của khanh vạn bội, mong mỗi khanh đem lại lợi lộc cho toàn dân đảo quốc này, bằng tài lực dư thừa của khanh.
- Muôn tâu thánh thượng, tài hèn trí mọn, dám đâu chấp nhận ân sủng của bệ hạ ban cho, trong lúc chưa có chút công gì với núi sông.
- Lời nói chứng thực tài năng, quả nhân nhận thấy thực tài của khanh khuynh loát chân thiện mỹ.
- Muôn tâu, chân thiện mỹ chỉ dành riêng cho quý vị siêu quần bạt chúng, hiền đức chi sư, quý ngài thánh sư, còn ngu dân chỉ là một ngư phủ xoàn xỉnh, dám đâu hưởng nhận danh vị chân thiện mỹ mà bệ hạ nể tình ban bố.
- Quả nhân không nói ngoa đâu, cũng chỉ vì khanh quá khiêm nhượng đấy thôi. Từ bấy lâu nay quả nhân đã treo bằng cầu hiền thần, nhưng chưa gặp được một bậc quán thể nào được như khanh, quả nhân xin khanh vui lòng tiếp kiến cho.
- Muôn tâu bệ hạ, mục tiêu cuộc ly thảo sơn xuống kinh đô lần này là để xin bái yết thánh hoàng, hầu đáp lễ tẩm thành tình của bệ hạ đã chẳng quản ngại đường xá xa xôi, đến tận nơi đèo heo hút gió, đích thân đến tận tiện gia, hàn huyên cùng ngu dân, làm đẹp mặt nở mày ngu dân trong thiên hạ, nên chẳng ngại tiếng tục lời thô, trình bày một ít quan điểm của ngu dân đã từng ấp ủ bấy lâu nay trong tâm tưởng, kính mong bệ hạ niệm tình tha thứ.
- Quả nhân đã sẵn sàng từ mấy năm nay, kén chọn hiền thần, nhưng vô vọng, chỉ vì hiền thần còn “ngọc ẩn sa trung” chưa gặp dịp xuất hiện, cũng như chưa gặp tay thợ ngọc Biện Hòa tìm được ngọc quý ẩn trong đá vậ. Cho nên quả nhân đích thân đi tìm. Lần đầu tiên thấy khanh thả kim long ngư, trong lúc khốn cùng, là một đức tính cao cả vị tha,

lần thứ nhì, tự khanh đi tìm lại được hòm đựng vàng ngọc đã vứt bỏ từ lâu, không phải dễ tìm, mà khanh làm được chứng minh tài năng tuyệt bích, lần thứ ba tự khanh đến viếng thăm đáp lễ quả nhân, là một hân hữu, vì nếu bất tài, làm sao khanh dám đến giữa triều đình đối chất với quả nhân. Ôi phước đức cho đảo quốc này biết bao nhiêu!

- Muôn tâu thánh thượng, ngài đã quá lời làm cho ngu dân e ngại lắm, sợ làm phật ý bệ hạ mà thôi, vì nhơn vô thập toàn, và cao nhơn tất hữu cao nhơn trị, ngu dân đâu dám lộng ngôn.

- Khanh không quản ngại lộ trình vất vả đến viếng quả nhân cùng triều đình, quả nhân đang muốn thỉnh ý những lời vàng ngọc chỉ giáo, nhứt là quan niệm sống sao cho đáng cuộc sống?

- Muôn tâu, ngu dân xin mạo muội trần tình vài ý tưởng về cuộc sống mà bệ hạ đã đề cập. Cuộc sống đương nhiên hiện hữu cho người trần tục, dầu ở giai cấp nào cũng thế, nếu quá hiện hữu là nó sẽ biến thể thành cuộc chết, và cuộc chết phải đương nhiên hiện hữu cho con người nơi cõi sắc giới sau khi lìa bỏ thân xác trần tục. Do đó cuộc sống và cuộc chết tương phân. Ở đây bệ hạ chỉ đề cập cuộc sống thời ngu dân chỉ trần tình về cuộc sống mà thôi.

“ Sống sao cho đáng cuộc sống, theo quan niệm toàn diện là phải sống theo đúng tiêu chuẩn của chân thiện mỹ, mà quý vị siêu quần bạt chúng, quý vị thánh sư đã từng thực thi trong thiên hạ. Quý vị này quý hiếm quá đi, chỉ có sống theo phương thức làm tròn bổn phận con người cũng đáng cuộc sống rồi. Tất cả thần dân trên đảo quốc này nếu làm tròn bổn phận con người đối với tha nhân tươi đẹp hết, thời đảo quốc này là một thiên đàng nơi hạ giới.

- Muốn làm tròn bổn phận con người phải làm gì?

- Muôn tâu, rất dễ cho người có thiện chí, mà cũng rất khó cho người vô tâm hay ác tâm. Con người trước tiên tự quán xét nội tâm mình, thấy rõ chân tướng mình ra sao, tốt chỗ nào, xấu chỗ nào, tức là lấy tòa án lương tâm ra phán xét công minh, để phát triển cái tốt thêm lên và tự tìm phương cách sửa chữa những xấu xa từ trong tư tưởng đến hành động, mỗi ngày phải duyệt xét kỹ lưỡng xem kết quả tiến thoái mà kịp thời điều chỉnh. Nhứt là cởi mở với tất cả tấm lòng vị tha, cứu giúp các người cô thế, hoạn nạn, quan quả, nghèo đói, ốm đau tật nguyền, trẻ mồ côi, các bậc già nua tuổi tác, đem tình thương xóa bỏ hận thù, ban bố đến tất cả mọi tầng lớp nhân dân, thương yêu đùm bọc lẫn nhau, tương trợ nhau cùng sống, hòa nhã đồng tiến, không chênh lệch thái quá giữa giàu và nghèo vì: “Bần cùng sinh đạo tặc, Phú quý tác lễ nghi” Đoàn kết là sống còn, chia rẽ là chết mất vì địch thủ.

- Khanh nói quán xét nội tâm để thấy rõ chân tướng, quán xét như thế nào mới thấy được chân tướng?

- Muôn tâu, muốn vậy, mình phải bình tĩnh gọi lại ký ức, nhớ lại rõ rệt những gì mình đã làm từ trước đến nay, chỗ nào tốt, chỗ nào xấu, cái gì thiện, cái gì ác, việc gì làm hại kẻ khác, việc gì làm lợi cho kẻ khác, cách đối xử của mình đối với tha nhân ra sao. Khi mình vận dụng năng lực của mình, tự chiếu rọi lại tiềm thức của chính mình, mình sẽ tự kiểm điểm được nội tâm của mình trong dĩ vãng, để hiện tại mình tu chỉnh lại và phát triển mọi nỗ lực về thiện mỹ của mình dài về tương lai nữa.

” Chính khi mình quán xét nội tâm mình trung thực, mình mới lần hồi thấy được chân tướng của mình rõ rệt để đánh giá trị nó nghiêm túc rằng chân tướng của mình từ trước đến giờ yếu hèn vì tham lam ích kỷ hại người, thù hận và ganh tị, tức là chân tướng yếu kém vì tham sân si hận, hay chân tướng của mình từ trước đến giờ còn trung dung vì làm thiện cũng có, mà làm ác cũng có, hại người cũng được, mà giúp người cũng xong, thù tạc vãng lai đảng hoàng, ân đền nghĩa trả, ân oán rõ rệt, tức là chân tướng trung dung vì quân bình đối nhân xử thế, hoặc rất hiếm, chân tướng chân thiện mỹ vì hoàn toàn hướng thiện, chỉ chu toàn công việc cứu nhơn độ thế, không bao giờ ám hại ai dù cho nhỏ mọn cũng vậy, tức là chân tướng chân thiện mỹ của các bậc siêu quần bạt chúng và thánh sư.

“ Chân tướng của mình thường bị bức màn vô minh che lấp đi, nó mờ mờ không được tỏ rõ. Một khi mình dùng nội lực mạnh mẽ vệt được nó đi, hay phá hủy nó đi, chân tướng sẽ rạng rỡ cho ta thấy được do nội giác hình tướng đỉnh đặc khôi ngô tuấn tú, u sầu ủ dột, hung ác bạo tàn, trung thành hay phản trắc, siêng năng hay lười biếng, tích cực hay tiêu cực. Như vậy ngu dân thẩm nghĩ: Bệ hạ đã am tường phần đầu của cuộc sống rồi chứ?

- Nghe được ý kiến của Khanh, quả nhân giống như trong trạng thái một người ngủ say sưa mới thức tỉnh. Cao diệu thay. Vậy mà từ trước tới nay, quả nhân tưởng mình cứ cung tận tụy lo cho dân giàu nước mạnh là đủ rồi, song cảm thấy còn thiếu sót chưa trọn vẹn. Quả đúng, Khanh đã bỏ túc phần thiếu sót đó, quả nhân hân hạnh lắm, phần thứ nhì của cuộc sống ra sao?

- Muôn tâu, mỗi gia đình là một tổ ấm hạnh phúc hay bất hạnh đều do tự tay ta xây dựng nên, chứ không có cái gì tạo ra được, chí đến tiền bạc, thân nhân, bạn bè cũng không thể xây dựng hạnh phúc gia đình cho ai được cả, vì “Đèn nhà ai nấy sáng”, người trụ cột của gia đình phải là tấm gương chiếu sáng cho mọi phần tử trong gia đình noi

theo mà hành sự. Trụ cốt nhân làm xấu là gia đình tan rã, bất hạnh, mọi phần tử trong gia đình đều bị ảnh hưởng Trụ cốt nhân làm tốt toàn thể gia đình được hưởng chung hạnh phúc, nhờ đó khi một phần tử trong gia đình xuất thế gian làm tốt: uy danh hiển hách, phú quý vinh hoa, tiếng thơm sẽ ảnh hưởng chung cho cả gia đình, đôi khi còn lan rộng tới gia tộc nữa và phần tử nào làm xấu: trộm cướp, giết người, phản nghịch, tiếng nhơ sẽ ảnh hưởng đến gia đình bị nguyên rủa, khinh khi: “Một người làm tốt cả họ được nhờ, một người làm xấu cả họ mang nhơ”.

“ Trụ cốt nhân trách nhiệm nặng nề lắm, phải luôn luôn nêu gương tốt, mọi việc làm đều phải nghĩ đến tương lai của gia đình, gây dựng thích thú cho mọi phần tử theo đó mà phát huy tạo nên hạnh phúc gia đình càng ngày càng tiến triển. Nhứt là vợ con trong gia đình, trụ cốt nhân phải cư xử đúng đắn, không bạc đãi mà cũng không sủng ái quá tạo quân bình trong tư tưởng gia đình. Tự thâm tâm, giữ bình đẳng trong ý tưởng của trụ cốt nhân, không bình ai mà cũng không bỏ rơi ai, cứ công tâm phán xét, để thấy mình bình quyền nhau trong nề nếp tôn tư trật tự, không ai ăn hiếp ai. Mọi việc đều phải phân xử công minh, nên dùng kỷ luật tự giác hơn là trừng phạt, hay nhứt là đề phòng trước đừng để cho phạm tội rồi bắt tội là một đồ vỡ tuy nhỏ nhoi nhưng nó sẽ dễ dàng lớn rộng, vì mỗi lần trừng phạt là gây cái sái quấy trong tư tưởng của các phần tử trong gia đình. Nên phòng ngừa hơn trừng phạt từ lúc sơ sinh cho đến tuổi trưởng thành: “Dạy con dạy thuở còn thơ, Dạy vợ từ thuở ban sơ mới về”.

“ Đưa trẻ tự cảm thấy mình được chăm sóc chu đáo về tinh thần lẫn vật chất, chính nó sẽ cố gắng làm rạng rỡ tông môn, lúc nhỏ học hành chăm chỉ, lớn lên cố gắng làm tốt trong đời sống, đem hết tài trí ra phụng sự nhơn loại để đoạt danh thơm tiếng tốt trong xã hội: “Đã là nam tử trong trời đất, Phải có danh gì với núi sông”.

“Riêng đối với phối ngẫu, một lòng chung thủy, trước sau như một, cư xử ân nghĩa trọn vẹn, tình nghĩa vững bền, giàu nghèo gì cũng vậy không thay đổi: “Tào khang chi thê bất khả hạ đường, Bần tiện chi giao mạc khả vong”. Vợ chồng con cái trên dưới thuận hòa, trong ấm ngoài êm, tạo lập gia đình hạnh phúc, là một cõi địa đàng trên trần gian rồi.

“Tất cả gia đình đều đầm ấm hết, mà gia đình là một đơn vị của quốc gia, đương nhiên quốc gia sẽ cường thịnh, vì đối nội an ổn thời đối ngoại mới mạnh mẽ hùng cường..

- Cao quý thay! Lời lời châu ngọc, hàng hàng gấm thêu, quả nhân kén chọn được hiền thần rồi vậy. Còn phần thứ ba của cuộc sống ra sao xin khanh vui lòng chỉ giáo?

- Muôn tâu bệ hạ, một quốc gia là gồm tất cả gia đình trên lãnh thổ, từng đơn vị nhỏ kết hợp lại mới tạo thành một đại thể, các đơn vị nhỏ êm ái thuận hòa tạo nên hạnh phúc và thịnh vượng kinh tế gia đình, tức nhiên tạo một đại thể hùng mạnh phú cường.

“Công việc chấn dân giữ nước trách nhiệm của triều đình, từ thượng tầng kiến trúc đến hạ tầng cơ sở, tất cả quan viên lớn nhỏ phải trải nghiệm tài năng, đặt đúng khả năng địa vị, tài năng phải có đất dụng võ tốt, đãi ngộ xứng đáng, với ý tưởng phục vụ hơn dân, chứ không phải ăn trên ngồi trốc, đàn áp dân, tham nhũng, hối mại quyền thế. Phải hết lòng gìn giữ an ninh trật tự để cho dân chúng an cư lạc nghiệp, phải nghĩ mình là công bộc của dân, mình lấy thuế do dân đóng hành sử công chính bảo vệ tài sản và mạng sống của nhân dân. Phải coi tham nhũng và trộm cướp, sát nhân là những tội phạm ngang nhau vì tham nhũng là trộm cướp của chung, trộm cướp là trộm cướp của riêng, còn sát nhân là giết người, cướp mạng sống của con người lại nặng nề hơn nữa.. Chính 3 tội phạm này làm khốn khổ dân chúng, cần phải thanh trừng tận gốc. Dân phải ra dân, quan phải ra quan, trách nhiệm mỗi người mỗi khác nhau, nhưng chung mục đích là gây dựng hạnh phúc, cần phải đoàn kết tương trợ nhau cho đến khi nào, nhà nhà an vui không cần cửa, phủ huyện không còn tù tội, thay thế nhà tù bằng học đường, hướng dẫn dân chúng từ lúc bé thơ, cho đến lão đại, cùng nhau chỉ dạy văn hóa, nghệ thuật, văn chương, lễ nghĩa, hướng dẫn kỹ thuật canh tác ruộng vườn, thủ công nghệ và tiểu công nghệ, lần hồi tiến lên đại công kỹ nghệ, phát triển thương mại kinh tế, giao thương với các lân bang và ngoại quốc, trên tinh thần quốc tế bình đẳng.

“Song hành với nghề văn cần phải xây dựng nghiệp võ, mở trường luyện võ cho thanh thiếu niên có tinh thần tự tin qua võ nghiệp uyên thâm. Mở rộng thêm học đường cấp cao, lên Trung học và Đại học cũng như cao học, nhứt là các chuyên khoa công kỹ nghệ, kịch nhạc thi phú văn chương cả bác học và bình dân, mở thêm giải trí trường và vận động trường, để dân chúng thụ hưởng và có nơi tập luyện cơ thể cho khỏe mạnh cường tráng.

“Cần tổ chức giải thưởng văn nghệ, điền kinh, thể dục thể thao khuyến khích dân chúng giải trí lành mạnh..

“Cũng cần mở nhiều trung tâm du lịch, tiếp đón khách ngoại quốc đến tham quan danh lam thắng cảnh, cùng các di tích lịch sử đã được trùng tu kỹ lưỡng tươm tất. Nên khuyến khích dân chúng du lịch ngoại quốc để mở rộng kiến văn nhứt là các công kỹ nghệ tân tiến ở ngoại quốc đem về tài bồi cho nội địa,

“Mở rộng đường sá cầu cống giao thông tiện lợi trong toàn đảo quốc, thu hút thị hiếu khách du lịch ngoại quốc để có thêm nhiều ngoại tệ (ngày xưa ngoại tệ là vàng).

“Thiết tưởng cuộc sống của toàn dân trên đảo quốc được minh quân như bệ hạ, với quan viên các cấp chánh đại quan minh, chí công vô tư, tận lực phục vụ nhân dân, thời đảo quốc này sẽ là một quốc gia hùng mạnh nhất trong vùng, khi mà mỗi người đều thực hiện chân lý sống đầy đủ.

- Thế là chân lý sống khanh trình bày thấu triệt và rõ rệt, quả nhân xin nhờ khanh thực hiện hoài bão của khanh, với tư cách phò mã và tể tướng đương quyền không còn gì tốt đẹp và hiệu quả cho bằng.

- Khải tấu hoàng thượng, ngu dân đã có vợ như bệ hạ đã mục kiến, ngu dân đâu dám đèo bồng.

- Không sao cả “Trai anh hùng năm thê bảy thiếp, gái chính chuyên chỉ lấy một chồng”, chớ quả nhân đây cũng có tam cung lục viện nữa là gì, công chúa đến sau phải là phận tiểu thiếp, vợ lớn khanh vẫn là chánh thê, quả nhân chấp thuận như vậy để khanh tỉnh trí đem hết tài năng ra thi thố, an bang định quốc.

- Muôn tâu, ân tứ thánh hoàng ban xuống thần hạ đâu dám từ nan, song còn chuyện hôn nhơn xin cho phép về thảo luận phân minh trong gia đạo mát mẻ mới được.

- Quả nhân tán thành. Tuy nhiên khanh có phân định chân lý sống còn song hành với chân lý chết. Chân lý sống quả nhân thông suốt hết rồi, còn chân lý chết diệu vợi huyền bí quá, làm sao thấu đạt nổi? Quả nhân và văn võ bá quan cùng hoàng tộc đang ngửa cổ đón nghe đây.

- Muôn tâu, chân lý sống thuộc về hữu hình còn chân lý chết thuộc về vô hình, nhưng cả hai chỉ là một. Chân lý con người theo tổng thể, vì sống và chết là 2 việc làm thường xuyên của con người nơi 2 cõi dục giới và sắc giới. Ở cõi dục giới con người trong tư thế hữu hình, trong cõi sắc giới con người trong tư thế linh hồn hay vi linh tử. Theo các bậc thánh sư sống và chết không có gì phân rẽ cả như con người trần tục, vì tất cả con người trong vũ trụ đều chỉ thoát thai từ một vi linh quang nguyên tử, gọi tắt là vi linh tử hay linh hồn, phối hợp với trợ lực của ngũ năng (quang năng, nhiệt năng, từ năng, điện năng và điện từ năng) và ngũ hành (Mộc, hỏa, thổ, kim, thủy) mà tạo thành. Thể xác thuộc về ngũ năng và ngũ hành nên bị phân hóa, còn vi linh tử là nguyên tử nên bất diệt..

“Vi linh tử có 3 vi tử chính: Ý thức, vô thức và tiềm thức và nhiều vi tử phụ, tùy theo chức năng mà điều hành thể xác từ ngũ lĩnh luân xa ở huyết tủy quả trên đỉnh đầu bao che bởi nê hoàn cung.

“Chân lý sống chỉ năng động hữu hình của con người từ tư tưởng đến hành động tạo cho được chân thiện mỹ là tuyệt đỉnh đối với phàm nhơn tục tử, còn đối với bậc thánh sư hay tu sĩ đắc đạo quả là thoát vòng tục lụy trở về hội nhập nơi thượng giới, còn chân lý chết năng động vô hình của con người khi vi linh tử rời khỏi thân xác, do già yếu bệnh chết, chỉ còn tâm linh chớ không có hành động gì cả ở cõi sắc giới, dầu có hành động nào cũng chỉ vô hình năng động mà thôi như: an dưỡng nhận siêu tần số, chờ đợi đi đầu thai vào kiếp tái lai. Nó chỉ còn mang trong tâm thức nghiệp quả thiện ác mà khi sinh tiền đã tạo ra, để kiếp tái lai được hưởng nhờ hay trả quả báo.

“Riêng những vị khi sinh tiền dang dở công nghiệp về văn chương, công kỹ nghệ, y khoa... cố gắng nghiền ngẫm tìm đáp án để kiếp tái lai đem ra thực hiện hầu phục vụ nhơn loại: các thần đồng, bác học, thi bá, văn hào, ca nhạc sĩ biệt tài, tu sĩ nhanh chóng đạt quả vị giác ngộ.

“Chân lý chết ít được nhắc nhở tới cũng chỉ vì con người bị vật chất cám dỗ, bức màn vô minh che đậy, nên mê muội không để tâm suy nghĩ đến chân lý chết, chỉ lo phần hiện tại chân lý sống, thế mà còn thì thụt phân vân chưa trọn vẹn, còn thời gian nào nghĩ đến chân lý chết..

“Chớ thật ra, con người sống rồi đi đến chết, chết rồi đi đến sống, cứ trong vòng luân hồi quả báo quây quần mãi không lối thoát. Thành ra 2 chân lý chớ thật ra chỉ là một chân lý “ VI LINH TỬ ” nghĩa là sống và chết là 2 đối tượng của vi linh tử xoay vần mà thôi.

“Do đó sống tức là để chết, và chết để sống, 2 đối tượng này là năng động của vi linh tử mà thôi: “Sinh tức thị tử, tử tức thị sinh”, đi đúng theo thuyết lý sắc không của nhà Phật “Không tức thị sắc, Sắc tức thị không”, nghĩa là: hữu hình trở nên vô hình, và vô hình trở nên hữu hình.

- Ôi chà! Cao diệu thay, khanh đáng bậc quân sư của quả nhân, chớ không còn là phò mã của quả nhân nữa. Hỡi này văn võ bá quan và hoàng tộc, các khanh còn có gì thắc mắc quả nhân ban lệnh cho cật vấn để tỏ tường.

Mọi người chăm chú lắng nghe theo dõi chân lý sống và chân lý chết, cũng như chân lý vi linh tử, từ trước tới giờ chưa có dịp học hỏi, nay gặp minh sư, thỏa mãn lắm rồi, đâu có gì thắc mắc, hơn nữa chính mình quân cũng lãnh ngộ hết mức rồi, còn gì nữa mà cật vấn.

Nhà vua cầm ngự phủ ở lại thiết tiệc đãi hàng thượng khách, ngự phủ buộc lòng ở lại tham dự cho vừa lòng nhà vua, nhứt là công chúa trong yến tiệc lấy làm hả dạ được núp bóng tùng quân xứng đáng.

Mãn tiệc, anh ngự phủ bái từ ra về, hứa sẽ trả lời sau về chức vụ Tể tướng và Phò mã.

Qua mấy ngày ẩn mặt, ngự phủ lấy minh tinh kính ra, dùng mật mã hóa chỉ tuyền triệu thỉnh kim long ngự:

- Thừa ân nhân, kết quả mỹ mãn.
- Kính thưa Đông cung mỹ mãn về phương diện nào?
- Trước nhứt là ân nhân chuẩn bị ngày lành tháng tốt, làm lễ thành hôn với công chúa, theo đúng kế hoạch đã dự trù.
- Vợ tôi nó chỉ muốn làm bà hoàng hậu thôi, chớ có đòi tôi làm phò mã đâu?
- Ân nhân phải cố thuyết phục vợ cho ân nhân cưới công chúa trước để làm phò mã đã. Nay mai gì đây sẽ có chiếu chỉ của nhà vua đến triệu thỉnh ân nhân làm lễ thành hôn với công chúa, có quan tri huyện giúp sắp đặt hết nghi lễ thành hôn, ngày giờ hành lễ và rước dâu.
- Chuyện làm phò mã cũng có đôi phần rắc rối đối với tôi vốn quê mùa dốt nát, làm sao xứng danh với công chúa cành vàng lá ngọc.
- Ân nhân đừng ngại, vì công chúa đã từng gặp ân nhân rồi và còn tâm phục qua tài ứng đối của ân nhân trong bữa tiệc viếng thăm, hơn nữa tôi đã gây tiếng vang đặc lực cho ân nhân rồi, công chúa đâu có nghi ngờ gì. Chỉ sợ vợ ân nhân ghen tương hư bột hư đường sạch trội.

- Không sao! Bã muốn làm hoàng hậu phải nghe lời tôi chứ, còn lạng quạng để đứt đầu, bã đâu dám.
- Tốt lắm, sau màn làm phò mã, đến màn làm Tể tướng của triều đình nữa.
- Trời, nội vụ làm phò mã đã muốn đứt hơi rồi, lại thêm làm Tể tướng nữa, tôi làm sao cán đáng nổi?
- Ân nhân chỉ xin với nhà vua làm Quân sư thôi, đừng làm Tể tướng.
- Làm thầy của vua, thiên nan vạn nan, không thành đạt để bay đầu lắm.
- Ân nhân chỉ xin làm quân sư danh dự, chỉ bàn việc nước khi tối cần thiết, theo văn thư gửi đến tận nhà, đã có tôi giúp đỡ lo gì.
- Tôi sẽ cố gắng thực thi kế hoạch của Thái tử, trăm việc đều nhờ Thái tử chỉ dẫn.
- Từ nay ân nhân kín đáo, bảo mật hoàn toàn cho đến chết, nhứt là bà vợ ân nhân, cần phải buộc gao tuyệt đối, vì tiết lộ ra là tử hình dễ như bỡn.
- Dĩ nhiên rồi, tại bã muốn mà, bã phải rán lo thân chứ.
- Kính chào ân nhân xin kiếu.

Hai ngày sau, quan tri huyện thân hành dẫn quân sĩ đến gặp anh ngư phủ trình bày chiếu chỉ của nhà vua, định ngày hành lễ cưới công chúa. Mọi lễ nghi trong đám cưới vương giả được quan huyện dẫn giải rõ ràng: Lễ vật, họ hàng đi rước dâu, cử hành hôn lễ ở triều đình và ở nhà, ngựa xe, xiêm y, áo mào, cờ xí, nhạc lễ... mỗi mỗi đều được quan huyện phối hợp sắp đặt hết.

Ngày tiên thường nhóm họ ở đàn trai, họ hàng tập trung đầy đủ tại nhà Đệ nhứt thân dân và phò mã tương lai, yến tiệc linh đình, ngựa xe đầy đặc cả sân trong và sân ngoài, bằng hữu thâm giao ra vào nườm nượp, ăn uống hỉ hạ, chúc tụng phò mã đủ điều, vợ chồng tiếp đãi ân cần từ sáng đến chiều, lễ vật chúc mừng, hoành phi, liễn biển sơn

son thép vàng la liệt đầy nhà.

Mãn tiệc chỉ còn họ hàng thân thích được mời đi rước dâu đúng 4 cặp, thanh niên nam nữ 10 cặp, gia nhân thể nữ 20 cặp, rể phụ được quan tri huyện huấn luyện lễ nghi chu đáo. Quần áo đồng phục do mua sắm trước tùy theo lứa tuổi và biếu luôn sau hôn lễ, lễ vật sắp đặt trên 20 cỗ xe, cờ xí phướn điều rợp trời, nhạc lễ 2 giàn: một ở đầu, một ở cuối đoàn, riêng cỗ xe rước dâu do nhà vua quà biếu. Mới canh tư, mọi việc chuẩn bị xong xuôi, đèn đuốc sáng trưng, phát cờ gióng trống, quân sĩ lễ phục uy nghi cỡi ngựa tiền hô hậu ủng, đám rước dâu khởi hành rền vang nhạc điệu, làm náo động con đường đi với dân chúng hiếu kỳ đón xem đoàn rước dâu hoàng gia hi hữu.

Xuống tới kinh đô đã đứng bóng. Nhà vua cũng đã tổ chức yến tiệc báo tin lễ thành hôn của công chúa với hoàng tộc và triều đình. Họ hàng trai đến có quan tri huyện hướng dẫn và làm xướng ngôn viên rất trật tự nhip nhàng trong lễ bái. Sau tế lễ tiên đế ở tòa Thái miếu, tiếp đến đèn thờ hoàng tộc trình bày lễ vật làm lễ rước dâu. Nhà vua và hoàng hậu đưa công chúa ra trình diện 2 họ, làm lễ bái tiên đường hoàng tộc xong rồi, công chúa làm lễ đối diện với phò mã và chào biệt hoàng tộc cùng phụ hoàng và mẫu hậu, cùng phò mã sánh vai đi sau chánh thê lên xe hoa.

Vua đề cử 10 cặp nam nữ hoàng tộc lên xe đi đưa dâu, còn nhà vua và hoàng hậu trở về cung.

Đoàn xe rước dâu lại lên đường trong tiếng pháo nổ đi đường dài lâu tiễn đưa. Đến chiều về tới nhà, hôn lễ cử hành long trọng theo nghi lễ hoàng tộc, từ chiều cho đến sáng mới chấm dứt yến tiệc, hoàng tộc già từ ra về.

Cả 3 vợ chồng lẫn đùng ra ngủ vì đã quá mệt mỏi.

Sau tuần trăng mật, được chiếu chỉ nhà vua triệu hồi về kinh lãnh chức vụ mới. Phò mã họp bàn cùng 2 bà vợ:

- Không biết phụ hoàng vời về cung giao chức vụ gì?
- Em đã nghe phụ hoàng dự tính phong cho phò mã chức Tể tướng
- Chà! Tể tướng trách nhiệm nặng nề lắm, anh không thích bận rộn việc quan.

- Theo em nghĩ, phò mã nên xin với phụ hoàng chức quân sư đi là khỏe hơn, chỉ cần bàn luận kế hoạch với triều đình mỗi khi tối cần thiết mà thôi..

- Được vậy càng quý, hợp với ý anh lắm rồi, em về triều tâu tiếp cho anh.

- Đồng ý, em về triều cùng anh, xin phụ hoàng cho anh làm quân sư danh dự, chỉ tiếp kiến riêng với phụ hoàng mà thôi. Thừa hoàng tử, em đi về triều với lang quân vài ngày là xong việc, sẽ trở về nhà liền, kính xin hoàng tử rộng lượng cho phép.

- Chị đồng ý để phò mã và em về triều lãnh nhiệm vụ. Thượng lộ bình an, kỳ khai đắc thắng, mã đáo thành công.

- Cảm tạ hoàng tử, xin cho phép giã từ.

Phò mã và công chúa lên xe tứ mã ruổi đường về kinh. Được công chúa nói tiếp, nhà vua phong chức quân sư, chỉ triều kiến khi tối cần thiết.

Trong yến tiệc với bá quan hay hoàng tộc, quân sư khiêm nhượng ít bàn luận chuyện quốc gia đại sự, chỉ đến chân lý sống, chân lý chết, cũng chẳng cần nói tới nữa, mọi người cũng tưởng quân sư nghiền ngẫm những mưu thần chức quý, huyền diệu hơn, nên cũng không dám làm kinh động đến chân tài của đất nước.

Từ đó về sau, mỗi lần có chuyện tối cần thiết, quân sư cũng lai kinh, hướng dẫn thực thi chân lý sống hết sức tinh vi tỉ mỉ và thành đạt mỹ mãn, làm cho từ triều đình đến thứ dân, ai cũng nể phục và tham gia tích cực, nhờ đó đảo quốc vẫn hùng cứ một phương, đánh bại tất cả địch quân đến gây hấn can qua, nhờ toàn quân và toàn dân tin tưởng vào thiên tài của quân sư đã hoạch định trận chiến đủ cả 3 mặt: nhơn lực, tài lực, vật lực yểm trợ mạnh mẽ cho thủy bộ binh sĩ chiến thắng.

Mấy năm sau, nhà vua nhận thấy tuổi già sức yếu, hạ chiếu truyền ngôi lại cho Phò Mã..

Lễ đăng quan trọng thể cử hành, vua cha tự mang ấn kiếm trao tận tay tân vương với lời chúc tụng vinh quang.

Phò mã lên ngôi vua lấy niên hiệu “TUỆ ĐỨC” phong chánh cung hoàng hậu cho vợ lớn, quý phi cho công chúa, các quan văn võ tùy công trạng và thâm niên đều thăng chức một loạt.. Vua Tuệ Đức chỉ làm theo ý kiến của Kim long ngư, giữ thái bình thịnh vượng cho toàn dân đảo quốc, an cư lạc nghiệp.

Chánh cung và quý phi thi nhau sanh cho vua Tuệ Đức 3 hoàng tử và một công chúa, làm cho nhà vua hãnh diện lắm, nhờ kim long ngư tiến cử các bậc tài giỏi dạy kèm 4 đứa con, sau khi đi học ở trường về, văn võ song toàn, Thái thượng hoàng và hoàng thái hậu rất hài lòng với 4 cháu ngoại khác khỉnh, anh tuấn và lễ nghi phép tắc hoàn toàn.

Tuệ Đức còn ân thưởng cho các quan viên hữu công trong việc trị dân và phục vụ dân chúng tận tụy, thành ra các quan viên tranh thủ làm tròn trách nhiệm để được ân thưởng xứng đáng. Nhờ đó dân chúng thỏa mãn được mọi ước vọng xuyên qua các thùng thư dân nguyện, tại các nơi đông dân cư và tại cửa các công đường, đặt Ban Giám sát đầy đủ thẩm quyền cứu xét các thỉnh nguyện thư, giải quyết ngay tại chỗ hết sức công minh. Chỉ những nguyện vọng to tát phải chuyển về kinh cho triều đình nghị sự.

Tuệ Đức thường xuyên tuyên triệu kim long ngư về vấn kế và đem thực thi cải tổ chu đáo, cho nên dân chúng nhiệt liệt hoan nghinh.

Mỗi khi nhà vua công hành tới đâu, dân chúng rầm rộ đón tiếp, thân mật chuyện trò, thực tâm trình bày trực tiếp những khó khăn, trở ngại, nhờ đó nhà vua kịp thời điều chỉnh các phương án cho thích hợp với cuộc sống hiện đại.

Thấm thoát 10 năm trôi qua, hoàng hậu thỏa chí bình sinh làm mẫu nghi thiên hạ, nhưng lâu rồi đâm ra chán nản lối sống giả tạo theo nghi lễ hoàng tộc, không được phóng khoáng như hồi còn tự do đi chài lưới, tự tung tự tác, còn bây giờ đi đâu cũng bị ràng buộc bởi lễ nghi hoàng gia, bởi hầu cận, bởi cung phi, mỗi mỗi đều bị săn đón mắt tự nhiên, nên bà thường lén trốn đi chơi một mình nơi núi rừng, nơi bờ biển với gió ngàn reo thổi tự do với trăng thanh gió mát tĩnh mịch... đôi lúc còn rủ nhà vua vi hành đi chơi nữa.

Tuệ Đức mới thắm thía nổi tù túng trong hoàng cung, không chút rảnh rang thoải mái như lúc còn làm ngư phủ, sống hồn nhiên theo biển cả, tuy nghèo nàn mà về nhà tối nằm chổng cẳng ngủ thẳng óng tới sáng, vô tư lự không có chi bận rộn cả, mới bàn với chánh cung hoàng hậu trả ngôi vua lại cho vua cha, trở về nơi tòa nhà xưa sống phóng khoáng như thuở nào của ngày trước, giữa trời cao bể rộng. Cả 2 vợ chồng sáng hôm sau vào vấn an Thái thượng

hoàng trình bày uẩn khúc và xin trả ngôi vua lại để lui về sống ẩn dật như thuở trước:

- Cha đã già rồi, cha cũng đã suy giảm như vương tể quắc gánh âu lo đi để hưởng nhàn thanh tịnh, nên cha không còn muốn làm vua nữa, sao vương tể không truyền ngôi lại cho Đông cung Thái tử.
- Khải tấu Thái thượng hoàng, Đông cung tuổi còn trẻ quá, mới 14 tuổi, vương nhi lo ngại.
- Có phụ chính đại thần, vương nhi và cha đây yểm trợ lo gì.
- Khải tấu, con xin vâng lời.
- Vương tể đã có bàn luận với vương quý phi chưa?
- Khải tấu, con sẽ về thảo luận với vương quý phi.

Tuệ Đức hớn hờ về hoàng cung thảo luận với vương quý phi:

- Nay vương phi, nay trẫm muốn truyền ngôi vua lại cho Đông cung thái tử, lui về vui thú phong lưu nơi thôn dã, khanh có ý kiến gì?
- Chàng đâu thiếp đó, bệ hạ đã là thần tượng của thần thiếp mà: “Đói no có thiếp có chàng, Còn hơn chung đỉnh giàu sang một mình”.

Tuệ Đức viết chiếu chỉ truyền ngôi lại cho Đông cung thái tử, cắt cử 2 vị phụ chính đại thần và hứa sẽ thỉnh thoảng lại kinh tiếp trợ sáng kiến.

Lễ đăng quang long trọng được tổ chức, chính Tuệ Đức trao ấn kiếm lại cho tân vương, và ngày sau, cùng 2 bà vợ và 3 đứa con trở về ngôi nhà cũ sống bình thản cho đến ngày tạ thế, sau khi đã thực hiện chân lý sống mà kim long ngư đã vạch ra, được mọi người khâm phục như một thánh sống, một thiên tài.

Không ai thấu đáo ẩn tình bên trong mà Dục Lạc đã từng tìm hiểu cái bí mật thực thi chân lý sống từ tư tưởng đến hành động đều do kim long ngư hoạch định và trợ giúp tận tình, mà Tuệ Đức chỉ là người thừa hành, muốn bảo toàn bí mật nên trao ấn kiếm truyền ngôi vua, trở về sống thích hợp với ý nguyện ẩn dật, phong lưu trọn cuộc đời.

Cũng như hiện tại, đỉnh cao trí tuệ của bạo quyền cộng sản chỉ là những thừa hành viên của chủ thuyết cộng sản, đã gieo rắc tai họa cho đất nước, thay vì cường thịnh hóa như Tuệ Đức rồi cảm thấy bản thân mình có xứng đáng gì đâu, với vai trò thừa hành, tự mình đã ăn cắp tác quyền công khai mà không ai bắt bẻ được, làm đến bậc tột đỉnh quyền hành trong nước, thấy đây là cái nhục tinh thần sâu nặng gấp ngàn lần cái nhục vật chất đội mào mang đai.

Vô tài mà lãnh trách nhiệm cao là cái tội lộng giả thành chân quá nặng tội, thất đức mà ham tiền của lợi lộc nhiều là cái tội lường gạt thể nhân trọng đại.

Quý vị đỉnh cao trí tuệ có nhận thức tội lỗi của mình chưa mà vẫn còn hăm hở kéo dài thống khổ cho toàn dân?

Nhị hà cung, ngày 11 tháng 12 năm 2000
SAGIANG.